

Sygn. akt I UZ 36/11

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania S. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o przeliczenie emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 listopada 2011 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 18 lipca 2011 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2010 r., sygn. ... 225/10 Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie ubezpieczonego S. L. na postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 listopada 2010 r. o odrzuceniu odwołania ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 22 kwietnia 2010 r. odmawiającej ponownego ustalenia wysokości świadczenia.

Skargę kasacyjną od tego postanowienia wywiódł ubezpieczony. W skardze kasacyjnej oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 33.000 zł. Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. I UK 65/11 Sąd Najwyższy zwrócił skargę kasacyjną Sądowi Apelacyjnemu celem sprawdzenia oznaczonej w skardze

wartości przedmiotu zaskarżenia. W wykonaniu wezwania ubezpieczony podał, że kwota, o jaką jest zaniżona uzyskiwana przez niego emerytura w stosunku do tego, ile powinna wynosić, obejmuje rocznie ok. 3000 zł, ale zniżenie liczone od 1 kwietnia 1999 r. wynosi 36.500 zł i ta wartość w jego ocenie stanowi wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 18 lipca 2011 r. odrzucił skargę kasacyjną. Sąd uznał, że sprawa niniejsza jest sprawą o wysokość emerytury a nie o prawo do emerytury. W tej sytuacji wartość przedmiotu zaskarżenia należało ustalić na podstawie art. 22 k.p.c. Ponieważ nie przekracza ona 10.000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.) skarga kasacyjna wymagała odrzucenia.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący zarzucił naruszenie art. 22 k.p.c. i art. 398² § 1 k.p.c. przez utożsamienie wartości przedmiotu sporu z wartością zaskarżenia kasacyjnego oraz utożsamienie prawa majątkowego z prawem do świadczeń powtarzających się jakim jest emerytura.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie znajduje uzasadnienia i wymaga oddalenia.

W pierwszej kolejności wypada przypomnieć, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot sporu zostaje wyznaczony treścią żądania ubezpieczonego oraz wydanej wskutek jego żądania (wniosku) decyzji. W niniejszym postępowaniu ocenie podlegało skierowane przez skarżącego żądanie wyliczenia emerytury zgodnie ze wskazanymi regulacjami prawnymi. W szczególności ubezpieczony wskazuje, jakiego przelicznika podstawy wymiaru świadczenia należy użyć dla wyliczenia jego wysokości. Zarówno z treści wniosku jak i z treści decyzji wynika, że dotyczyły one prawa do emerytury w wysokości uwzględniającej wskazany przez skarżącego przelicznik. Ubezpieczony uzyskał już prawo do emerytury i pobiera emeryturę. Skoro kwestionuje zastosowany przelicznik, oznacza to jedynie, że kwestionuje wysokość emerytury. Takie zresztą oświadczenie złożył na posiedzeniu w dniu 4 listopada 2010 r. (k. 21 akt sprawy). Bez wątplenia spór niniejszy nie stanowi sporu o zapłatę zaległej emerytury.

W związku z powyższym nie budzi wątpliwości, że sprawa ma charakter sprawy o prawo do emerytury – co do jego wartości – a nie o ewentualne zaległe świadczenia emerytalne. Tak bowiem przedmiotu sprawy skarżący nie określał, a przynajmniej nie sposób tego wywieść z treści składanych przez niego oświadczeń.

Oznacza to, że sprawa ma charakter sprawy o podwyższenie emerytury. W takich sprawach wartość przedmiotu sporu wyznaczana jest – na zasadzie art. 22 k.p.c. (por. np. postanowienie SN z dnia 15 listopada 2007 r., I UZ 30/07, postanowienie SN z dnia 3 marca 2011 r., sygn. II UZ 5/11).

Nie ma przy tym racji skarżący argumentując, że wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego nie ma związku z wartością przedmiotu sporu. Stosownie do art. 368 § 2 zd. 2 k.p.c. (stosowanego w postępowaniu kasacyjnym na podstawie art. 398²¹ k.p.c.) wartość przedmiotu zaskarżenia nie może być wyższa od wartości wskazanej w pozwie, chyba, że powództwo uległo rozszerzeniu lub sąd orzekł ponad żądanie. Żadna z tych okoliczności nie miała miejsca w niniejszym postępowaniu. W związku z powyższym nie ma możliwości, by wartość przedmiotu zaskarżenia jedynie na etapie postępowania kasacyjnego osiągnęła 36.500 zł podczas gdy w toku postępowania przed sądami powszechnymi wynosiła ona 3.000 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.